

Om te (sei)zoenen

Om TE (SEI) ZOENEN!

WENDY DE LIEFDE

Om te (sei)zoenen!
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing
Auteur: Wendy de Liefde

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Zetwerk en illustraties: Mariska Maas (Rubre Art)
Tekstredactie: Vivian van Leeuwen & Britt Zwijnenberg

Eerste uitgave mei 2024
ISBN 9789403746166
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

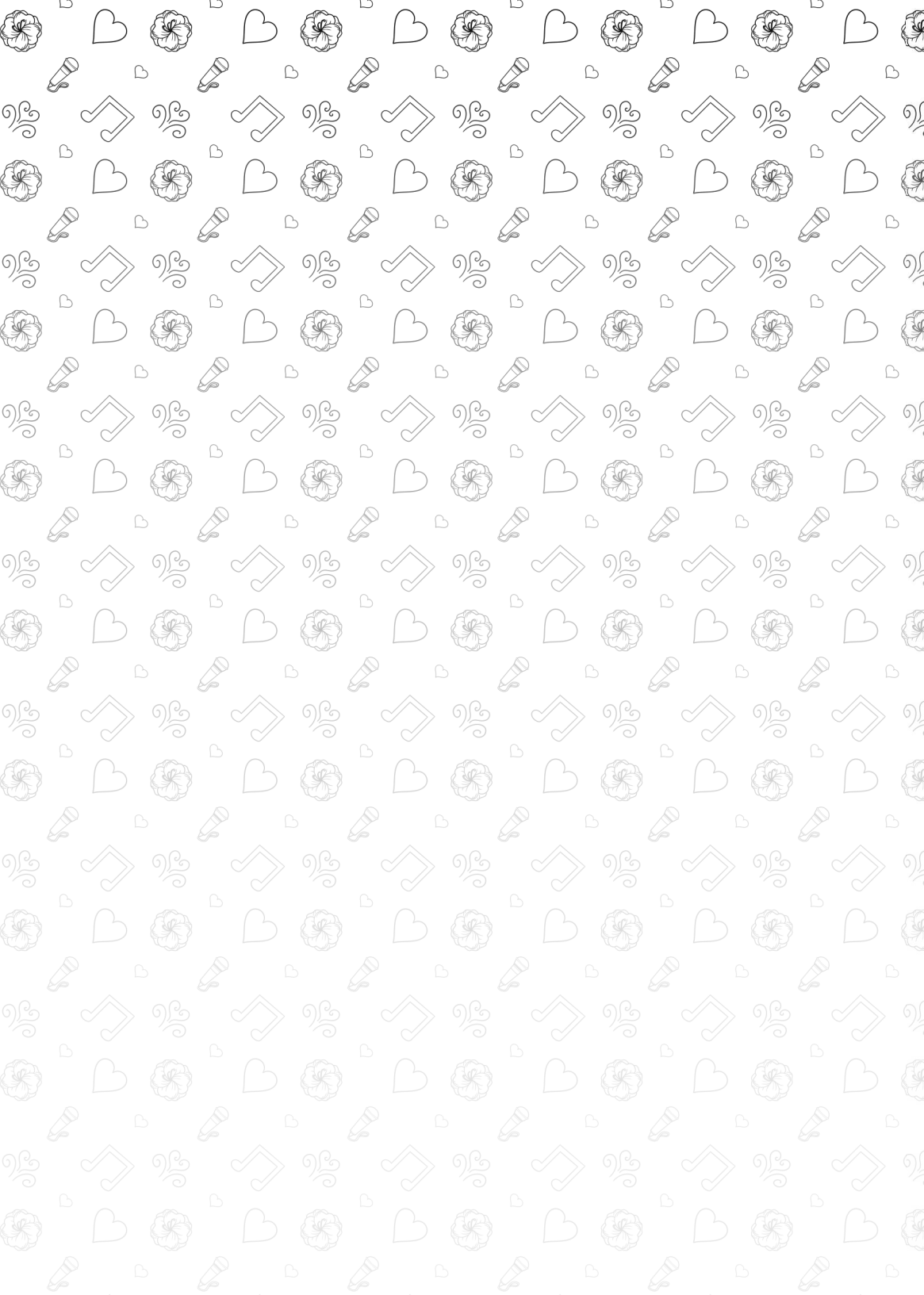
Lente – Leef! 7

Zomer – Net als in de film 27

Herfst – In haardvuur en vlam 49

Winter – Pietenpoespas en high school Honeys 73

Bonus – Vrijdag de dertiende 103

Lente

LEEF!

Stel je voor, je hebt een heerlijk huis, een baan waar
je het nog wel mee kunt uitzingen, maar droomt
stiekem van een compleet ander leven.

Zou jij de stap durven te zetten?

Hoofdstuk 1

Toen ik vanochtend opstond, had ik duizend scenario's in mijn hoofd over hoe deze dag zou kunnen verlopen. Maar wat er net is gebeurd, hoort daar absoluut niet bij. Nog totaal verward trek ik de logge deur achter me dicht.

Binnenkort voorgoed, zo blijkt nu.

'Het spijt me, Cher, ik moet je laten gaan. Maar dat opent ook weer nieuwe deuren, toch?' De woorden van Kai – mijn ex, en blijkbaar straks ook mijn ex-werkgever – galmen vannacht geheid nog door mijn hoofd.

Fucking hell, ik ben gewoon ontslagen. Hoe kan hij me dit aandoen?

Eenmaal op de bestuurdersstoel van mijn Twingo laat ik mijn hoofd achterovervallen. De krokussen steken nieuwsgierig hun kopjes boven de grond, het is weer licht als ik 's avonds thuiskom en de krolse poes van onze onderbuurman vraagt nóg meer aandacht dan vorig jaar, wat ik stiekem best gezellig vind. Het is de tijd van de nieuwe kansen. Maar in plaats van dat de lente als een warme deken over me heen wordt gedrapeerd, kom ik vandaag van een koude kermis thuis.

Waar ik volgens mijn beste vriendin en ex-huisgenote Tamar al jank als de melk op is, voel ik nu vooral woede. Hoewel, woede? Lááíend ben ik.

TAMAR: *Hè? Dit kan hij niet maken! Vraag of je op z'n minst nog tot de zomer mag blijven, zodat je tijd hebt om wat nieuws te zoeken!*

IK: *Dat heeft hij ook aangeboden, maar eerlijk? Nu kan-ie ook in de stront zakken. Zo gauw ik wat nieuws heb, ben ik weg. Keep you posted, Tam.*

Ik sluit af met een hartje, vergrendel mijn telefoon en draai de weg op.

Eenmaal thuis plof ik op de bank, doodmoe van de rollercoaster die non-stop loopings in mijn hoofd maakt. Als verdoofd staar ik naar het plafond. *Ik sta op straat. Hij zet me verdomme gewoon op straat!* Letterlijk zelfs.

Eind vorig jaar was ik spontaan in janken uitgebarsten toen Tamar me vertelde dat ze naar Amerika wilde. Tuurlijk, ik gun haar en haar vocale talent een betere toekomst dan de kansen die ze in Nederland krijgt. Maar ik wist toen ze De Bom dropte ook direct wat dat voor mij betekende: ik kon ons gezamenlijke appartement aan de rand van het dorp, met zijn authentieke en suitedeuren, sierlijke plafondornamenten én met uitzicht op de gracht met mijn schamele loontje als administratief medewerkster onmogelijk in mijn eentje betalen.

Onmogelijk.

Rond oud en nieuw belde Kai, mijn ex. Of ik interesse had in een baan als marketeer bij Cosmo Events, het bedrijf dat hij een paar maanden eerder met zijn neef was begonnen. Ik twijfelde. Was op dat punt net klaar met mijn opleiding Communicatie, maar had eigenlijk al tijden andere ambities. Ik ben geboren om te zingen. Dat wist ik al toen

ik als klein meisje jarenlang mijn echomicrofoon van anderhalve gulden verkoos boven Barbie. Toen ik op de middelbare school zat, wilde ik vooral noten leren lezen – de rest interesseerde me weinig. Maar alles viel vooral op zijn plek toen ik als elfjarig meisje een minutenlange staande ovatie kreeg na het vertolken van Claptons *Wonderful Tonight*, op de bruiloft van mijn oom en tante. Dat was echt niet alleen omdat ik er met mijn blonde pijpenkrullen zo verdomd cute uitzag.

Jammer genoeg heb ik nooit de ballen gehad om mijn droom na te jagen, zoals Tamar. Daarom had ik het aanbod van Kai uiteindelijk toch met beide handen aangegrepen. Ik moest wel, wilde ik mijn geliefde huisje houden.

Zingen kon altijd nog.

Kai werd de Held van het Jaar. Tot vandaag. Nog altijd vol ongeloof denk ik terug aan een klein uur geleden, aan het moment dat hij me de bons had gegeven. Genadeloos. Nou ja, hij had me een meelevende blik toegeworpen, maar die was allesbehalve oprecht geweest. Daarvoor ken ik de beste man te goed.

Ik sta op straat. De zin blijft als een vastgelopen langspeelplaat door mijn hoofd spoken. En dat alleen maar omdat Hautaine Harry tijdens deze eerste cruciale maanden van de start-up toch liever investeert in een salestijger in plaats van in iemand die met stukjes schrijven de eerste pagina van Google probeert te halen. ‘Stukjes schrijven’, zo had hij het letterlijk verwoord. De eikel.

En nu? Ja, hij heeft me nog wat reservetijd gegeven, ‘de schat’, maar uiteindelijk zal ik een andere manier moeten vinden om rond te komen. En snel ook.

Ik voel me harder genaaid door Kai dan ooit – ondanks dat we al even uit elkaar zijn.

Met de frustratie nog gierend door mijn lijf sjok ik naar de keuken om een kop thee te zetten. Terwijl ik wacht tot het water kookt, staar ik

dromerig door het raam naar de straat. In de sloot voor ons huis zie ik een eendenfamilie in een treintje door het water trekken. Ik voel mijn mondhoek iets opkrullen.

Dan valt mijn oog op een paar mannelijke leeftijdsgenoten die vlak voor onze voordeur dozen uit een verhuishwagen laden. Of eigenlijk op een van hen. En op de dikke, donkerbruine krul die in alle hectiek zo nu en dan langs zijn ogen zwaait. *Zooo... How you doin'?* schiet er door mijn hoofd. Hij is net Joey uit Friends in de jaren negentig, zijn hoogtijdagen als je het mij vraagt. In elk geval qua looks.

Ik leun ongegeneerd een stukje naar voren als de nieuwsgierig-makende verschijning even uit mijn zicht verdwijnt. Weg. Direct neemt Kai mijn hoofd weer over. Opgefokt van alleen al de gedachte aan hem neem ik eenmaal terug op de bank zó'n grote slok van mijn thee dat ik mijn tong verbrand. *Tuurlijk, dat kan er ook nog wel bij.* Ik zucht hard, al weet ik dat niemand me kan horen.

Kut-Kai.

Ik schrik op als de bel gaat en direct de stem van Dré Hazes de ruimte vult. *'Pak alles wat je kan, en ga-ah-ah-ah...'*

Hè? Verwacht ik nog een pakketje?

Als ik de voordeur opendoe, schiet mijn hart zowat mijn borstkas uit. Ook 'Joey' zelf lijkt even de weg kwijt, al vermoed ik dat dat komt door mijn nogal excentrieke deurbel.

'Eh, was dat Hazes?' vraagt hij. Zijn hoofd houdt hij een tikkeltje schuin.

Holy crap, die ógen. 'Eh, ja, scherp.'

'Goede smaak,' grinnikt de man die zich voorstelt als Tobias en van dichtbij zo mogelijk nog onweerstaanbaarder is in zijn verwassen skinny en zwarte T-shirt. Zijn T-shirt waar, zo valt me op nu hij recht voor me staat, twee behoorlijk aanwezige bovenarmen uit piepen. Mijn blik dwaalt er onbedoeld naar af en daarna naar de donkere stoppels die zijn